

Iskat sta naju prišla. Predolgo sva si ogledovala grad in park. V skrbeh sta bila za naju. Solnce že zahaja.

Domov moram! Skušnja za igro!

E, da bi enkrat brez mene ne opravili?

Tista Anica in prejšnji geometer... Vsi so mislili... Anica je že pripravljala balo, ali geometer je bil tič!

Tega še ne vem. Pa ne trenem z očmi: Razumem... —

— — — Pri skušnji ne gre gladko in ne gre. Sam režiser bere mojo vlogo in se hoče vživeti v njo in jo podati, kakor misli, da je prav. Ali gospodična Anica je nerazpoložena. Toži, da jo boli glava.

Pobratim s ščipalnikom je nejevoljen. Izostajam, junak! Kdo bo kriv polomije pri predstavi?

Gospa je nervozna — — —

Gospodična Vera udarja po klavirskih tipkah. Sedim ob njej, gledam njene tenke, bele prste. Nohte skrbno neguje. Zamišljen sem v melodije »Lohengrina«. In molčim.

»Radi poslušate Wagnerja?«

In kako!

»Ker ste romantik!«

Sem romantik, gospodična Vera, če mislite tako. In če hočete tako.

»Toliko samevati ne smete! Imate sicer lepe knjige...«

Kdo Vam je to povedal? Marica, Marica, kdo ti je dovolil raznašati okoli, kako je v moji sobici?

»Posodite mi kako lepo knjigo! Klavir in lepo berilo je vse, kar ima človek na deželi.«

Ni mi po volji prošnja. Tako hočete pogledati v moje srce, gospodična z negovanimi nohti? In v moje misli?

Ali morem odreči gospodični Veri? Ne gleda v note, iz glave igra, prsti ji kar sami plešejo po tipkah. Oči me gledajo in prosijo.

»Da ni knjig in klavirja — skoprnel bi človek v tej puščobi. Med to družbo, pusto, puhlo, vsakdanjo, materialistično...«

Ali prav čujem? Odkod zadnja beseda?

»Moški: pijača, kvarte, politika! Neoženjeni: denar, denar, denar! Sovrstnice: Višek sreče — uloviti moža...«

Širim oči. Ali prav čujem in razumem, gospodična Vera?

»Bogate, ošabne, bahave... Na kaj?«

Boštjanove!

»Na videz inteligentne... Priučena in puhla učenost, da bi preslepila...«

Ivana Kobilca: Portretna študija (konec 80tih let)

Katera? Le katera?... Anica!

»Sentimentalne! Pa ne vedo, zakaj.«

Julka! Stavim glavo, da mislite Julko, gospodična z negovanimi nohti!

»Saj sami vidite! Kaj bi Vam razlagala! Razumem, zakaj bežite pred to družbo. Spregledali ste jih...«

Sredi pesmi labodu umolkne Lohengrin. Roka, mehka, bela roka z belimi prsti in negovanimi nohti — ta roka trepeče na moji.

Ko v zadregi se plaho ozrem. Odšel je iz sobe pobratim z zlatimi naočniki, odšla je njegova gospa, napodila sta iz sobe otroke. Sama sva z gospodično Vero pri klavirju.

»Pridite večkrat k nam! Niso vsi ljudje enaki...«

Gospodična, ne bi si bil mislil, da se tudi Vam smilim. —

Kaj koga briga, kake knjige imam? Da bi niti v svoji sobici ne mogel biti sam? Nemoten, neopazovan? Da bi tudi semkaj, v edini kotiček gledale oči tistih...

Anic, Julk, Ver! Oči gospe... Lepo so razpredle svoje mreže!

Smilim se ji!

Bogme, še Marici se smilim!